

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący)

SSN Bronisław Czech (sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Serwisowo - Handlowego "H(...)" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. przeciwko Bankowi (...) - Spółce Akcyjnej w W. I Oddział w G. o zapłatę, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2005 r., zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 14 czerwca 2005 r., sygn. akt I ACa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę w zakresie dotyczącym zażalenia Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrok Sądu Okręgowego w Z. z dnia 5 maja 2004 r. zaskarżyła apelacją powódka.

Sąd Apelacyjny zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 21 stycznia 2005 r. wezwał jej pełnomocnika do nadesłania w terminie siedmiu dni pełnomocnictwa do występowania przed tym Sądem „podpisanego przez dwóch członków Zarządu, bądź jednego z członków z prokurentem oraz o nadesłanie wyciągu ze Statutu w części regulującej sposób reprezentowania – pod rygorem odrzucenia apelacji.”

Następnie Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 23 lutego 2005 r. odrzucił apelację powódki albowiem jej pełnomocnik otrzymał wezwanie do uzupełnienia

wymienionych braków apelacji w dniu 31 stycznia 2005 r., a przesyłkę – zawierającą pełnomocnictwo i umowę spółki – nadał w urzędzie pocztowym dopiero w dniu 8 lutego 2005 r.

Postanowienie to zaskarżyła powódka zażaleniem.

Zarządzeniem z dnia 19 kwietnia 2005 r., doręczonym w dniu 25 kwietnia 2005 r. Przewodniczący wezwał pełnomocnika powódki do uzupełnienia braków formalnych zażalenia przez uiszczenie wpisu oraz „wykazanie odpisem z rejestru handlowego, że H. R. i W. G. są umocowani do reprezentowania spółki”. Wykonując to zarządzenie pełnomocnik powódki złożył wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych oraz przedłożył odpis z Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 28 kwietnia 2005 r.

Zażalenie powoda na postanowienie z dnia 23 lutego 2005 r. odrzucił Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 14 czerwca 2005 r. Zdaniem Sądu Apelacyjnego powód przedłożył „nieaktualny” odpis z rejestru handlowego, z którego wynika, że przy czynnościach, których przedmiot dotyczy wartości nie przekraczającej dwudziestokrotnej urzędowej wartości środka trwałego, spółkę reprezentować może każdy z członków zarządu oddzielnie. Co prawda nie wykazano wartości środka trwałego, lecz kwestia ta nie legła u podstaw niniejszego rozstrzygnięcia, gdyż przedłożone pełnomocnictwo zostało podpisane przez dwie osoby. W związku z tym Sąd Apelacyjny przyjął, że gdy zarząd jest wieloosobowy sposób reprezentowania spółki określa jej umowa. Jeżeli umowa spółki nie zawiera żadnych postanowień w tym przedmiocie, do składania oświadczeń w imieniu spółki wymagane jest współdziałanie dwóch członków zarządu albo jednego członka zarządu łącznie z prokurentem (art. 205 § 1 k.s.h.). Dalej Sąd Apelacyjny stwierdził, że z § 11 umowy spółki wynika, iż wspólnicy powołali zarząd w osobach H. R., W. G. i J. Ł. jedynie na pierwszy rok obrachunkowy. Przedłożona umowa spółki nie jest zatem wystarczająca do przyjęcia, że H. R. i W. G. są w chwili obecnej uprawnieni do reprezentowania powódki. Skoro nie przedłożono ani dalszych uchwał co do składu zarządu ani „aktualnego” odpisu z rejestru sądowego, należało – zdaniem Sądu Apelacyjnego - uznać, iż nie wykazano, aby osoby podpisane pod pełnomocnictwem były nadal członkami zarządu, a co za tym idzie, aby były umocowane do reprezentowania spółki, co prowadzi do odrzucenia zażalenia (art. 370 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c.).

Wymienione postanowienie z dnia 14 czerwca 2005 r. zaskarżył powód zażaleniem wnosząc o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przewodniczący, wzywając do uzupełnienia lub poprawienia pisma procesowego, musi m. in. dokładnie oznaczyć braki formalne i sposób ich usunięcia. Niezachowanie tego wymagania pozbawia możliwości zastosowania sankcji z art. 130 § 2 i art. 370 k.p.c. (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1952 r., C 691/52, OSN 1953, nr 2, poz. 48 oraz z dnia 4 lipca 1960 r., 2 CZ 65/60, RPEiS 1961, nr 3, poz. 373). Jeżeli okaże się, że mimo wykonania zarządzenia nie zostały usunięte wątpliwości z uwagi na które je wydano, powstaje konieczność wydania dalszego, stosownego zarządzenia.

Daty zarządzenia z dnia 19 kwietnia 2005 r. i jego doręczenia w dniu 25 kwietnia 2005 r. wskazują iż nie można uznać, by odpis z Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 28 kwietnia 2005 r. był „nieaktualny” w sensie znacznej „odległości” czasowej od daty wezwania do daty sporządzenia odpisu. Skarżący trafnie zarzucił zatem, że Sąd Apelacyjny przyjął błędnie jakoby przedłożony odpis z rejestru handlowego był „nieaktualny”. Inną kwestią jest natomiast, czy wynika z niego w sposób jednoznaczny, kto był (jest) umocowany do działania w imieniu Spółki w dacie podpisywania pełnomocnictwa.

Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia świadczy o tym, że Sąd Apelacyjny oparł rozstrzygnięcie na okolicznościach innych niż te, które miały wynikać z dokumentu, jaki w myśl zarządzenia Przewodniczącego należało przedłożyć. Zarządzenie to dotyczyło bowiem jedynie nadesłania odpisu z KRS.

W związku z tym powstaje zagadnienie, czy Sąd Apelacyjny mógł na podstawie tych innych okoliczności odrzucić zażalenie mimo przedłożenia aktualnego (bo z dnia 28 kwietnia 2005 r.) odpisu z KRS, o co powódka została wezwana. Zdaniem Sądu Najwyższego w składzie rozpoznającym zażalenie, nie mogło to nastąpić, albowiem pełnomocnik powódki wykonał zarządzenie o usunięciu braków (przedłożył odpis z KRS, o co został wezwany). Jeżeli Sąd Apelacyjny w związku z treścią § 11 umowy spółki miał wątpliwości, czy H. R. i W. G. byli członkami zarządu w dacie udzielania pełnomocnictwa, to w tym przedmiocie należało ponownie wezwać pełnomocnika powódki do przedłożenia dalszych, stosownych dokumentów. Skoro to nie nastąpiło, to odrzucenie zażalenia było przedwczesne. W tej sytuacji pozostałe zarzuty skarżącej stają się bezprzedmiotowe i nie wymagają ustosunkowania się do nich.

Sąd Najwyższy, mając powyższe na uwadze, orzekł jak w sentencji (art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i 397 § 2 k.p.c.).